

KAKS AASTAKÜMMET ESTONIAS

Teatrist sai alguse kogu minu edasine tee muusikuna. See maja tundub olevat teine kodu, kollektiivsustunne on väga tugev. Teater on kuidagi pehmem, leebem, orkestriõhkkond akadeemilisem, jahedam. Tundub siiski, et kui ainult teatris töötada, võib see mugavaks ja laisaks teha. Minu natuurile jääks nähtavasti ka repertuaari väheseks.

Peeter Lilje (1984)

Meie dirigentide väga napi järelkasvu hulgast on Peeter Lilje kõige arvestatavam. Ta on andekas noormees, kelle eeldused lubavad oodata kujunemist beaks dirigendiks. Lilje amplituuda aga ei piirdu teatriga, temataolise dirigendi haare on laiem.

Neeme Järvi (1976)

Teatris oli siis hästi palju spontaanset – muusitseerimisrõõmu ja head atmosfääri – aga Peeter tõi kaasa distsiplinaarset, hakkas asju paika panema. Mitte et ta oleks suretanud muusikat, aga ta töötas faktuuride, balansi ja muude asjade kallal, millega seal oli vähe tegeldud. Ooperiteatri töösükkel oli tema süvenevale natuurile parem, ta sai teha asju, milleks tal ERSOga ei jätkunud aega – ja kuidas ta seda oskas!... Seal sai temalt tohutult palju õppida. Arvan, et kõik, kes hakkasid tol ajal kätt liigutama, puutusid Peetri sisulise tööga kokku just teatris.

Tõnu Kaljuste (1993)

Seitsmekümnendate lõpul hakkasin Estonias olema. Peetril oli tollal seal palju tööd ja nii sattusingi pidevalt tema proovidesse. Kuna olin päris algaja, oli see tegelikult minu kool.

Peetriga oli väga lihtne suhelda, paratamatult arutasime temaga loomingulisi ja inimlikke probleeme, mis teatris ikka ette tulevad. Mulle on jäänud mulje, et loomulikkus, millega ta suhtus muusikasse ja ka kolleegidesse – nikerdamisi tegemata – oli tema isikuomadustest üks tugevamaid ning andis värvingu ka tema tööle. See inimlikkus oli põhjus, miks teda armastati.

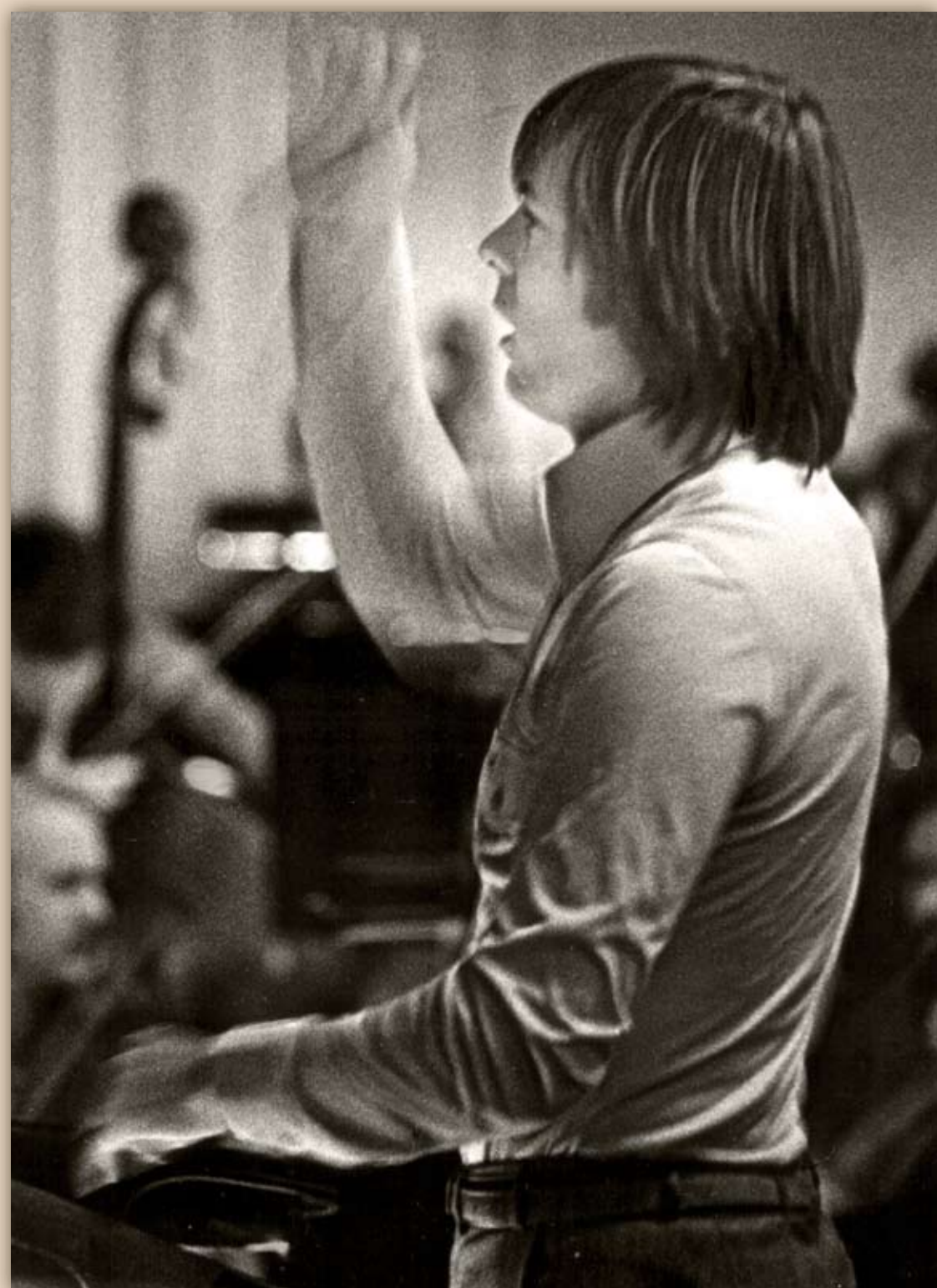
Vello Pähn (1993)

“Traviata” 100. etendus, 15. juuli 1980.

Olulisemad lavastused

1975	Verdi “Traviata”
1976	Tambergi “Cyrano de Bergerac”
1977	Stravinski “Elupõletaja tähelend”, Šostakovitši “Katerina Izmailova”
1979	Donizetti “Rügemendi tütar”
1980	Weberi “Nõidkütt”
1982	Prokofjevi “Kihlus kloostiris”
1983	Smetana “Müüdnud mõrsja”, Tambergi “Lend”
1990	Tubina “Barbara von Tisenhusen”
1993	Britteni “Albert Herring”

Peeter on sündinud teatridirigent – juhatab etendust, mitte ainult orkestrit.

Merike Vaitmaa (1978)

Etenduse vaheajal.

Orkestri kontsertmeister Mati Uffertiga.

“Cyrano de Bergeraci” esietendus (Eino Tamberg, Teo Maiste, Peeter, Rostislav Gurjev ja Arvo Laid).

Ooperi “Kihlus kloostiris” proovis Jenny Anvelt, Helju Taugi ja Vello Pähnaga.

Ooperi “Albert Herring” proovis Neeme Kuninga ja Arvo Volmeriga.

Mozarti “Così fan tutte” esietendus, 1989.

Bachi kantaadi “Phoebus ja Paan” proovis: Ahti Männik, Urve Tauts, Tiit Tralla, Rostislav Gurjev, Peeter Lilje, Reet Laul, Uno Kreen, Boris Tõnismäe, 1974.